

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/133/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113206134
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:1113206134.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudcov Mgr. Angeliky Sopoligovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu Centrálny depozitár cenných papierov SR, a.s., Bratislava, ul. 29. augusta 1/A, IČO: 31 338 976, proti žalovanému T. F. Y.Ú.D., M.. X.XX.XXXX, Q. B., W. XX, zastúpenému JUDr. Katarínou Adamovskou, advokátkou, Košice, Žižkova 6, o zaplatenie 731,51 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 39C/199/2014-464 z 20.11.2018 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej zamietavej časti a vo výroku o trovách konania.

P r i z n á v a žalovanému proti neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Predmetom konania je žaloba o zaplatenie sumy 731,51 eur titulom poplatkov za vedenie účtu majiteľa cenných papierov za kalendárne roky 2008 až 2012.

2. Okresný súd Košice I (ďalej aj iba „súd prvej inštancie“) rozsudkom 39C/199/2014-373 zo 16. 06. 2016 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 110,83 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

3. Súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil tým, že v konaní nebolo sporné to, že Stredisko cenných papierov SR, a. s. dňa 25. 04. 1993 zriadilo na meno žalovaného účet majiteľa cenných papierov číslo účtu XXXXXXXXXXXXX, na základe čoho medzi žalovaným a Strediskom cenných papierov vznikol právny vzťah podľa zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch v znení neskorších predpisov, a to v súvislosti so skutočnosťou, že žalovaný sa stal majiteľom zaknihovaných cenných papierov na základe privatizácie. V zmysle vtedajšieho ust. § 58 ods. 5 citovaného zákona sa právny vzťah medzi majiteľom účtu a Strediskom spravoval týmto zákonom a tiež Obchodným zákonníkom. Následne, v súlade so zákonom č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej iba ZoCP), na činnosť Strediska cenných papierov nadviazal žalobca s tým, že v súlade s prechodným ustanovením § 173g tohto zákona bol žalobca povinný ako Centrálny depozitár upraviť do 01. 11. 2007 spôsob vedenia účtov majiteľa. Na základe toho žalobca v súlade s ust. § 164a ods. 4 zákona zriadil majiteľovi účtu zriadeného podľa doterajších predpisov účet majiteľa podľa § 105 ZoCP a cenné papiere z účtu zriadeného podľa skorších predpisov presunul na účet majiteľa aj bez žiadosti žalovaného. Žalobca zmenil aj číselné označenie majiteľa účtu za splnenia podmienok v zákone a predchádzajúci účet zanikol podľa § 164a ods. 5 zákona č. 566/2001 Z.z. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca viedol pre žalovaného účet majiteľa cenných papierov a zabezpečoval s tým súvisiace služby, a to v rokoch

2008 - 2012 a za túto činnosť mu podľa § 99 ods. 8 ZoCP prislúcha odmena. Súd prvej inštancie uviedol, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným vznikol priamo zo zákona, t. j. na základe inej právnej skutočnosti než je zmluva, a preto tento vzťah nepovažoval za spotrebiteľský, ktorý vychádza zo vzťahu zmluvného. Súčasne vyvodil záver, že pôvodný vzťah vznikol zo zákona podľa § 58 ods. 1 zákona 600/1992 Zb. a podľa výslovného odkazu § 58 ods. 5 tohto zákona sa spravoval okrem osobitného zákona aj Obchodným zákonníkom. Zmenou právnej úpravy a následným postupom žalobcu, ktorý presunul cenné papiere na nový účet majiteľa podľa § 105 zákona č. 566/2001 Z.z. aj bez jeho žiadosti, nedošlo k zmene charakteru tohto právneho vzťahu. Vzťah nezanikol, zanikol iba účet založený podľa doterajších predpisov. Preto súd prvej inštancie celý nárok posudzoval podľa Obchodného zákonníka, podporne podľa Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie mal za to, že základ nároku žalobcu je daný, preto sa zaoberal výškou nároku, teda výškou vyúčtovanej odmeny zo strany žalobcu.

4. Z výzvy žalobcu adresovanej žalovanému 31. 12. 2015 je zrejmé, že žalovaný má neuhradené poplatky za roky 2008 - 2012 tak, že za rok 2008 ide o nedoplatok vo výške 331,94 eur, za rok 2009 nedoplatok vo výške 331,94 eur, za rok 2010 nedoplatok vo výške 22,80 eur, za rok 2011 nedoplatok vo výške 22,43 eur a za rok 2012 nedoplatok vo výške 22,40 eur. V súvislosti s výškou vyúčtovanej odmeny poukázal súd prvej inštancie na ust. § 265 Obchodného zákonníka, podľa ktorého výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku nepožíva právnu ochranu. Opísal, aká je povaha zásad poctivého obchodného styku, ktoré sú právne relevantné pri výkone práva v obchodných záväzkových vzťahoch. Tým, že § 265 Obchodného zákonníka všeobecne odkazuje na zásady poctivého obchodného styku, tieto majú právnu záväznosť. Postihuje sa tým šikana pri výkone práva v obchodných vzťahoch, keď účelom výkonu práva nie je realizácia vlastných oprávnených hospodárskych záujmov a hospodárskeho cieľa, ale ide o snahu výkonom práva znevýhodniť druhú stranu a spôsobiť jej ujmu. Súd prvej inštancie za aplikácie tohto ustanovenia dospel k záveru, že žalobca nemá právo na akúkoľvek odmenu, pokiaľ ide o jej výšku, a že v tomto prípade je potrebné z hľadiska primeranosti odmeny za obdobie rokov 2008 - 2009, aj vo vzťahu k tomu, že za roky 2010 - 2012 si žalobca uplatňuje podstatne nižšiu odmenu, aplikovať ust. § 265 Obchodného zákonníka pri výške odmeny žalobcu za roky 2008 a 2009. Žalovaný návrh žalobcu vôbec neuznal, žalobca zas tvrdil, že výška poplatkov za vedenie účtu bola schvaľovaná pod dozorom Národnej banky Slovenska. Súd prvej inštancie je toho názoru, že výška poplatku za vedenie účtu za roky 2008 a 2009 je neprimeraná a to aj s poukazom na to, akú výšku poplatkov účtovali obdobné subjekty za vedenie účtu cenných papierov za tieto roky. Ako je zrejmé z vykonaného dokazovania z cenníkov zaslaných VÚB Bankou, a.s. a ČSOB a.s., výška odmeny v tomto období bola stanovená vo VÚB Banke, a.s. sumou 33,19 eur a v ČSOB, a.s. minimálne 33,19 eur. Pritom išlo o odmenu, ktorá sa týka účtu majiteľa cenných papierov v hodnote, aká zodpovedá účtu žalovaného v rozhodnom období. Súčasne je zrejmé z predložených faktúr, že výška odmeny žalobcu za nasledujúce roky bola podstatne znížená pre roky 2010 až 2012, pričom poplatok bol stanovený percentom z objemu cenných papierov, čo je 0,045% z objemu cenných papierov na účte majiteľa, minimálne sumou 8,- eur a maximálne 165,- eur za rok. Z toho je možno uzavrieť, že žalobcom účtovaná odmena, hoci aj schválená príslušným prepísaným spôsobom, predstavuje výkon práva v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, na základe čoho súd prvej inštancie nárok žalobcu na zaplatenie takto vyúčtovanej odmeny za roky 2008 a 2009 nemohol priznať a preto výšku odmeny korigoval. Podľa názoru žalovaného mal súd aj za tieto dva roky priznať odmenu vo výške, aká bola v nasledujúcich rokoch, súd prvej inštancie však poukázal na to, že v rokoch 2008 a 2009 bola síce odmena inými subjektmi stanovená za rovnaký objem cenných papierov rôzne v rozpätí od 3,32 eur do 33,19 eur, súd sa priklonil k maximálnej sadzbe, ktorú považoval za spravodlivú a optimálnu. Preto zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy v úhrnnej výške 110,83 eur, ako odmenu za vedenie účtu majiteľa cenných papierov za rok 2008 vo výške 33,- eur, za rok 2009 vo výške 33,- eur, za rok 2011 vo výške 22,43 eur a za rok 2012 vo výške 22,40 eur. V prevyšujúcej časti považoval žalobu za nedôvodnú a zamietol ju. Súd prvej inštancie nevykonal žalobcom navrhnuté dôkazy uvedené v podaní zo dňa 16.03.2016, pretože sa domnieva, že akékoľvek preskúmanie správnosti a postupu pri schvaľovaní Cenníka CDCP patrí do oblasti správneho súdnictva. Výrok o trovách konania odôvodnil podľa § 142 ods. 2 O.s.p., pretože obaja účastníci mali iba čiastočný úspech.

5. Rozsudok napadli obe sporové strany a Krajský súd v Košiciach rozhodujúci o ich odvolaniach uznesením 3Co/382/2016-411 z 21. 12. 2017 rozsudok prvoinštančného súdu zo dňa 16. 06. 2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vytkol súdu prvej inštancie, že vec nesprávne právne posúdil tým, že na vzťah medzi žalobcom a žalovaným aplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka, teda nesprávne dospel k záveru, že medzi sporovými stranami existuje právny vzťah

obchodnoprávny a uložil mu povinnosť posúdiť právnu povahu a záväznosť cenníka podstatného pre prejednávajúcu vec.

6. Okresný súd Košice I ďalším rozsudkom 39C/199/2014-464 z 20. 11. 2018 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 67,63 eur a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie vo výške 81,6 %, ako aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %.

7. Poukázal na to, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplata sumy 731,51 eur a to titulom poplatkov za vedenie účtu majiteľa cenných papierov za kalendárne roky 2008-2012, pričom o tomto nároku už rozhodol predchádzajúcim rozhodnutím, avšak toto uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21. 12. 2017 bolo zrušené a citoval vybrané časti z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Zrekapituloval obsah vyjadrení žalobcu zo dňa 12. 05. 2015 a 25. 08. 2015, ako aj žalovaného zo dňa 22. 05. 2015, ako aj obsah zistení, vyplývajúcich z faktúr zo dňa 31. 12. 2008, 31. 12. 2009, 31. 12. 2010, 31. 12. 2011 a 31. 12. 2012. Popísal ďalej zistenia z cenníkov žalobcu za žalovaného obdobie, ako aj z cenníkov vybraných finančných inštitúcií vzťahujúcich sa na predmetné obdobie. Po ďalšej rekapitulácii prednesov strán spor posúdil podľa § 58 ods. 1, 5 zákona č. 600/1992 Zb., ako aj podľa § 99 ods. 1, 4 a 8, § 164 ods. 3, § 164a ods. 3, 5 a § 173g zákona č. 566/2001 Z.z., ako aj podľa § 100 ods. 1, § 101, § 488, 489 a § 492 Občianskeho zákonníka a za nesporné pokladal, že na meno žalovaného bol ešte Strediskom cenných papierov a.s. dňa 25. 04. 1993 zriadený účet majiteľa cenných papierov, na základe čoho medzi žalovaným a Strediskom cenných papierov vznikol právny vzťah podľa zákona č. 600/1992 Zb., a to v súvislosti so skutočnosťou, že žalovaný sa stal majiteľom zaknihovaných cenných papierov na základe privatizácie. Uviedol, že v súvislosti s legislatívnymi zmenami žalobca ako centrálny depozitár upravil do 01. 11. 2007 spôsob vedenia účtov a podľa § 164a ods. 4 zákona č. 566/2001 Z.z. zriadil majiteľovi účtu zriadeného podľa doterajších predpisov účet majiteľa podľa § 105 a cenné papiere z pôvodného účtu presunul na účet majiteľa aj bez jeho žiadosti a tak účet zriadený podľa doterajších predpisov zanikol v súlade s § 164a ods. 5 zákona č. 566/2001 Z.z. Súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu posúdil vzťah medzi stranami sporu, ktorý vznikol zo zákona ako občianskoprávny, a to s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 08. 06. 2016 sp. zn. 1Obdo42/2015, z ktorého vychádzal vo svojom zrušujúcom rozhodnutí aj odvolací súd. Vzťah teda neposúdil ako vzťah spotrebiteľský, ale aplikoval naň ustanovenia Občianskeho zákonníka. Nebolo sporné, že žalobca viedol pre žalovaného účet majiteľa cenných papierov v rokoch 2008 - 2012 a že tak robil za odplatu, čo v neposlednom rade vyplýva aj zo znenia zákona. Spornou teda ostala iba výška odplaty za vedenie účtu, keď za jednotlivé obdobia odplatu žalobca fakturoval samostatnými faktúrami vystavenými na základe cenníkov za roky 2008 - 2012. Skúmal tiež právnu povahu a záväznosť cenníka žalobcu a dospel k záveru, že tento pre žalovaného záväzný nie je. Nakoľko žalovaný vzniesol námietku premlčania, skúmal oprávnenosť nárokov za jednotlivé obdobia a mal za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno o doručení faktúr za roky 2008 a 2009 a za tieto roky námietku premlčania považoval za opodstatnenú. Uviedol, že ak čas splnenia záväzku (dlhu) nebol dohodnutý, ani inak určený právnym predpisom, či určiteľný rozhodnutím súdu, dlžník bol podľa ust. § 563 povinný splniť v prvý deň potom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal. Prvá objektívna možnosť vykonania tohto práva je pritom daná okamihom, keď veriteľ mohol najskôr o splnenie požiadať, t.j. dňom, ktorý nasleduje po dni, keď došlo k vzniku tohto právneho vzťahu dohodnutého na neurčitú dobu. Keďže žalobca nepreukázal doručenie faktúr za roky 2008 a 2009, od splatnosti ktorých by bola začala plynúť premlčacia doba, bol oprávnený uplatniť nárok na úhradu poplatkov za vedenie účtu za jednotlivé roky - teda za rok 2008 a za rok 2009 prvý deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho roka, teda dňa 01. 01. 2009 poplatok za rok 2008 a 01. 01. 2010 poplatok za rok 2009 a od týchto dní začala plynúť premlčacia doba a pri týchto faktúrach uplynula dňa 31. 12. 2011 a 31. 12. 2012 a keďže žaloba na súd bola podaná až 25. 02. 2013, stalo sa tak po uplynutí premlčacej doby a nárok týkajúci sa týchto dvoch faktúr preto zamietol. Pri zvyšných faktúrach za roky 2010 - 2012 žalovaný účtované sumy nerozporoval a preto ho zaviazal na zaplata sumy 67,63 eur. O trovách žalovaného rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p., keď vzal do úvahy pomer jeho úspechu vo veci a priznal mu nárok na náhradu trov prvoinštančného konania vo výške 81,6 % a vo výške 100 % nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

8. Rozsudok v jeho zamietavej časti a vo výroku o trovách konania napadol včas podaným odvolaním žalobca, navrhol ho zmeniť a zaviazal žalovaného na zaplata sumy 731,51 eur alebo rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keďže rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Nesúhlasil s

právnym posúdením povahy vzťahu sporových strán, keď vzťah medzi ním a majiteľmi účtov cenných papierov mohol vzniknúť buď v dôsledku účasti majiteľa účtu cenných papierov na kupónovej privatizácii, a teda priamo zo zákona bez uzatvorenia zmluvy, alebo na základe zmluvného vzťahu podľa zákona č. 566/2001 Z.z. Ak je vzťah založený podľa zákona č. 600/1992 Zb., súdy ho podľa neho zhodne definujú v zmysle § 58 ods. 5 tohto zákona ako obchodnoprávny. Keďže v danej veci vzťah medzi stranami vznikol práve na základe zákona č. 600/1992 Zb., ktorý v § 58 ods. 5 jednoznačne určil, že ide o obchodnoprávny vzťah je zrejmé, že aj na otázku premlčania záväzku je nevyhnutné aplikovať Obchodný zákonník. Aj keby sa na prejednávany prípad aplikovala 3-ročná premlčacia lehota, i tak však v napadnutej časti nárok bol uplatnený včas. Keďže žalovaný tvrdí, že faktúry mu neboli doručené a o svojom záväzku sa dozvedel až zo samotnej žaloby, túto je nutné považovať za výzvu na plnenie. Pri absencii iného dojednanja je dlh splniteľný od svojho vzniku (deň nasledujúci po dni vystavenia faktúry) a splatným sa stáva v deň nasledujúci po žiadosti veriteľa o plnenie, čiže deň po doručení žaloby žalovanému. Premlčaciu lehotu tak je nutné počítat až po dni, v ktorom sa dlžník dozvedel o svojej povinnosti voči nemu.

9. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Trval na tom, že poplatok za vedenie účtu za obdobie rokov 2008 a 2009 bol žalobcom stanovený na základe absolútnej svojvôle a zneužitia jeho monopolného postavenia. Tento názor je potvrdený aj tým, že za ďalšie roky už poplatky za vedenie účtu neboli vyššie ako cca 20 eur ročne. Námietku premlčania súd prvej inštancie posúdil správne.

10. Žalobca v odvolacej replike trval na podanom odvolaní a poukázal na to, že ak žalovaný nesúhlasil s cenou za poskytovanú službu, mohol kedykoľvek svoje cenné papiere previesť na iného poskytovateľa tejto služby, čo však neurobil. Ak v nasledujúcom období došlo k zníženiu poplatkov, súviselo to s počtom a menovitou hodnotou cenných papierov evidovaných na účte.

11. Krajský súd v Košiciach na základe podaného odvolania spor podľa ust. § 385 ods. 1 CSP prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania a preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach odvolania, t.j. v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 CSP (vymedzenom odvolacím dôvodom a námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní) a § 379 CSP spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a preto rozsudok v napadnutej zamietavej časti a vo výroku o trovách konania potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

12. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo zverejnené minimálne 5 dní na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach (§ 219 ods. 1, 3 CSP).

13. Žalobca podané odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

14. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 ods. 1, 2 CSP alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, 193 a 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

15. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd poukazuje na to, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje súd právne závery a aplikuje konkrétnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii právnej normy na zistený skutkový stav, ku ktorému môže dôjsť vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

16. Odvolací súd dospel k záveru, že postupu prvoinštančného súdu v konaní ani jeho rozhodnutiu nie je možné vytknúť pochybenia zakladajúce záver o naplnení niektorého z uplatnených odvolacích dôvodov. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP nebol naplnený, keďže súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a vykonané dôkazy hodnotil podľa ust. § 191 ods. 1,2 CSP, t.j. každý dôkaz hodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach, pričom prihliadol starostlivo na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, v hodnotení jednotlivých dôkazov nebol zistený žiaden logický rozpor. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku z hľadiska skutkových záverov nezistil, že by skutkové zistenia súdu prvej inštancie nezodpovedali vykonaným dôkazom, alebo že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývali alebo v konaní nevyšli najavo.

17. Súd prvej inštancie v danom prípade skutkové zistenia podradil pod správne hmotnoprávne predpisy a vyvodil z nich správne právne závery o právach a povinnostiach strán konania, t.j. nebol naplnený ani odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

18. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, príp. doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

19. Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a s odôvodnením napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje a dopĺňa nasledovne:

20. Žalobca vytkol konajúcemu súdu, že daný vzťah posúdil ako občianskoprávny a mal za to, že pri posudzovaní otázky premlčania mal aplikovať Obchodný zákonník. Súd prvej inštancie pri vznesenej námietke premlčania podľa názoru odvolacieho súdu správne aplikoval trojročnú všeobecnú premlčaciu lehotu vyplývajúcu z Občianskeho zákonníka a svoju úvahu odvíjajúcu sa aj od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1Obdo/42/2015 z 08. 06. 2016 aj náležite vysvetlil. V rozhodnutí 1Obdo/42/2015 Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil názor, že pri danom type sporov sa jedná o záväzok vo vzťahu majiteľa účtu a žalobcu vzniknutý ex lege (zo zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch, čo nerozporoval v prejednávanej veci ani odvolateľ) a nie o záväzok zo vzťahu uvedeného v § 105 zákona o cenných papieroch, kde je presne určený okruh vzťahov, ktoré sa subsidiárne podriaďujú Obchodnému zákonníku. Pokiaľ teda neexistuje v osobitnom predpise pre určitý okruh vzťahov priamy odkaz na právny predpis (ako je to v § 105 zákona o cenných papieroch), je potrebné subsidiárne aplikovať všeobecný predpis Občianskeho práva, teda výlučne Občiansky zákonník, pokiaľ nejde o relatívny obchod. Takýto právny názor odobril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení II.ÚS 677/2017 z 10. 11. 2017, ktorý doplnil, že ide v danom prípade o spotrebiteľský vzťah, kedy sa aplikuje Občiansky zákonník. Vzhľadom na uvedené nepochybil prvoinštančný súd, ak v danom spore aplikoval trojročnú premlčaciu lehotu vyplývajúcu z občianskoprávnej úpravy.

21. Súd prvej inštancie sa správne vysporiadal aj s otázkou začiatku plynutia premlčacej lehoty a odvolací súd poukazuje v tejto časti na vyčerpávajúce odôvodnenie jeho rozhodnutia. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka plynie premlčacia doba odo dňa, kedy právo mohlo byť vykonané po prvýkrát, teda kedy bolo možné ohľadne neho podať žalobu. Okamih, kedy mohlo byť právo vykonané po prvýkrát je nutné zistiť objektívne a je preto rozhodujúce, kedy mohlo byť právo objektívne veriteľom uplatnené prvý raz, nie kedy bolo skutočne uplatnené. V danom prípade čas splnenia záväzku (dlhu) nebol dohodnutý, ani určený právnym predpisom a dlžník (žalovaný) bol povinný plniť prvý deň po tom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal. Nakoľko žalobca nepreukázal doručenie faktúr č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX žalovanému obstojí záver prvoinštančného súdu, že poplatok za rok 2008 si mohol uplatniť už dňa 01. 01. 2009 (faktúru žalobca mal vyhotoviť 31. 12. 2008) a poplatok za rok 2009 dňa 01. 01. 2010 (faktúru žalobca mal vyhotoviť 31. 12. 2009), ktorý zodpovedá východisku, podľa ktorého začiatok plynutia premlčacej doby sa nespája s dňom nasledujúcim po dni, kedy bol dlžník veriteľom o plnenie skutočne požiadaný, ale s dňom, kedy veriteľ po prvýkrát mohol (objektívne) dlžníka o plnenie požiadať.

22. S prihliadnutím na uvedené je preskúmaný rozsudok v napadnutej zamietavej časti a vo výroku o trovách konania vecne správny a bolo potrebné ho potvrdiť.

23. O trovách tohto odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a podľa 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému proti neúspešnému žalobcovi bol priznaný nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu.

24. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).